

ORZECZNICTWO TRYBUNAŁU KONSTYTUCYJNEGO ZBIÓR URZĘDOWY

Seria B

Warszawa, dnia 8 września 2020 r.

Pozycja 263

POSTANOWIENIE z dnia 18 czerwca 2020 r. Sygn. akt Ts 102/19

Trybunał Konstytucyjny w składzie:

Justyn Piskorski,

po wstępnym rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym skargi konstytucyjnej A.S. w sprawie zgodności:

art. 23 ust. 1 pkt 1 lit. a i b oraz pkt 2 ustawy z dnia 22 czerwca 1995 r. o zakwaterowaniu Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. z 1995 r. Nr 86, poz. 443; w brzmieniu: Dz. U. z 2018 r. poz. 2356, ze zm.) w zakresie, „w jakim ograniczają krąg podmiotów uprawnionych do odprawy mieszkaniowej do żołnierzy zwolnionych z zawodowej służby wojskowej po wejściu w życie przepisów zmieniających ww. ustawę, wprowadzających prawo do świadczenia w postaci odprawy mieszkaniowej, tj. zwolnionych z zawodowej służby wojskowej 1 lipca 2004 r. lub później” z art. 67 ust. 1 w związku z art. 32 ust. 1 i art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej,

p o s t a n a w i a:

nadać skardze konstytucyjnej dalszy bieg.

UZASADNIENIE

W skardze konstytucyjnej wniesionej do Trybunału Konstytucyjnego 27 czerwca 2019 r. (data nadania), A.S. (dalej: skarżący) wystąpił z żądaniem przytoczonym na tle następującego stanu faktycznego.

Skarżący pełnił zawodową służbę wojskową od 31 lipca 1980 r. do 29 stycznia 1993 r. W związku ze złym stanem zdrowia, w maju 2005 r. wystąpił z wnioskiem o przyznanie renty inwalidzkiej. Decyzją z 25 lutego 2016 r. organ rentowy, wykonując prawomocny wyrok Sądu Okręgowego Sądu Ubezpieczeń Społecznych w K. X Wydział Ubezpieczeń Społecznych z 5 stycznia 2016 r., przyznał skarżącemu prawo do renty inwalidzkiej z datą wsteczną od 1 września 2010 r. Skarżący wystąpił 7 marca 2016 r. do Dyrektora Oddziału Regionalnego Agencji Mienia Wojskowego w K. (dalej: Dyrektor AMW) z wnioskiem o wypłatę odprawy mieszkaniowej. Decyzją z 5 maja 2016 r. Dyrektor odmówił skarżącemu odprawy mieszkaniowej, argumentując, że przepisy obowiązujące w dniu zakończenia przez skarżącego zawodowej służby wojskowej, tj. 29 stycznia 1993 r., nie przewidywały wypłaty odprawy mieszkaniowej. Od tej decyzji skarżący wniósł odwołanie do Prezesa Agencji Mienia Wojskowego w K. (dalej: Prezes AMW), który decyzją z 22 czerwca 2016 r. utrzymał w mocy decyzję or-

ganu I instancji, wskazując, że zarówno w dniu złożenia wniosku, jak i w trakcie rozstrzygnięcia, skarżący nie był już żołnierzem zawodowym. Od powyższego rozstrzygnięcia skarżący odwołał się do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w W. (dalej: WSA), który wyrokiem z 27 stycznia 2017 r. (sygn. akt [...]) oddalił skargę. Naczelny Sąd Administracyjny wyrokiem z 13 lutego 2019 r. (sygn. akt [...]) oddalił skargę kasacyjną, stwierdzając, że „w dacie zakończenia przez skarżącego służby wojskowej przepisy prawa nie przewidywały możliwości przyznania żołnierzowi przechodzącemu do rezerwy odprawy mieszkaniowej, a sama instytucja odprawy mieszkaniowej pojawiła się w systemie prawnym 1 lipca 2004 r., zaś uprawnienie do tej odprawy nabywają żołnierze zwalniani z zawodowej służby wojskowej poczynając od 1 lipca 2004 r.”

Zarządzeniem z 30 stycznia 2020 r. (doręczonym pełnomocnikowi skarżącego 7 lutego 2020 r.) sędzia Trybunału Konstytucyjnego wezwał skarżącego do usunięcia braków formalnych skargi przez: doręczenie poświadczonych za zgodność z oryginałem wraz z czterema kopiami obu decyzji Agencji Mienia Wojskowego w K. (tj. decyzji Dyrektora AMW z 5 maja 2016 r. i decyzji Prezesa AMW z 22 czerwca 2016 r.), a także wyroku WSA z 27 stycznia 2017 r. oraz udokumentowanie daty doręczenia ostatecznego orzeczenia.

W piśmie procesowym wniesionym do Trybunału Konstytucyjnego 14 lutego 2020 r. (data nadania) skarżący usunął braki formalne.

Skarżący wskazuje na naruszenie zasady równego traktowania obywateli – znajdujących się w tej samej sytuacji faktycznej i prawnej – w zakresie prawa do zabezpieczenia społecznego w razie niezdolności do pracy ze względu na inwalidztwo oraz zasady sprawiedliwości społecznej. Jako sposób naruszenia wskazuje „nieprzyznanie mu przez kwestionowane przepisy prawa do świadczenia w postaci odprawy mieszkaniowej, podczas gdy podmioty podobne (znajdujące się w relewantnie tożsamej i zbliżonej sytuacji faktycznej) uprawnione są do tejże odprawy”.

Zdaniem skarżącego, „ustawodawca wiąże odprawę mieszkaniową ściślej z faktem uzyskania statusu emeryta lub rencisty wojskowego – bo bez jego uzyskania samo zwolnienie ze służby wojskowej nie pociąga za sobą nabycia prawa do odprawy mieszkaniowej – to właśnie ten element złożonego, wielozdarzeniowego stanu faktycznego winien być prawnie relewantny z punktu widzenia określenia kręgu podmiotów uprawnionych do odprawy mieszkaniowej”.

Trybunał Konstytucyjny zważył, co następuje:

1. Zgodnie z art. 61 ust. 1 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. z 2019 r. poz. 2393; dalej: u.o.t.p.TK) skarga konstytucyjna podlega wstępnemu rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym. Służy ono wyeliminowaniu – już w początkowej fazie postępowania – spraw, które nie mogą być przedmiotem merytorycznego rozstrzygnięcia. Trybunał wydaje postanowienie o nadaniu skardze konstytucyjnej dalszego biegu, gdy spełnia ona wymagania przewidziane w ustawie oraz nie zachodzą okoliczności, o których mowa w art. 61 ust. 4 pkt 3 u.o.t.p.TK.

2. W ocenie Trybunału skarga konstytucyjna spełnia przesłanki przekazania jej do merytorycznej oceny.

2.1. Skargę sporządził adwokat, który przedłożył stosowne pełnomocnictwo szczególne.

2.2. Przysługująca skarżącemu droga prawna została wyczerpana, ponieważ od wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego z 13 lutego 2019 r. (sygn. akt [...]), oddalającego skargę kasacyjną, nie przysługuje żaden zwyczajny środek zaskarżenia.

2.3. Skarżący dochował trzymiesięcznego terminu do wniesienia skargi zastrzeżonego w art. 77 ust. 1 u.o.t.p.TK, gdyż powyższe orzeczenie wraz z uzasadnieniem doręczono pełnomocnikowi 27 marca 2019 r., a skarga została złożona w Trybunale 27 czerwca 2019 r. (data nadania).

2.4. Prawidłowo został określony przedmiot kontroli, tj. art. 23 ust. 1 pkt 1 lit. a i b oraz pkt 2 ustawy z dnia 22 czerwca 1995 r. o zakwaterowaniu Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. z 1995 r. Nr 86, poz. 443; w brzmieniu: Dz. U. z 2018 r. poz. 2356, ze zm.). Przepis ten był podstawą prawną rozstrzygnięcia, w których orzeczono o prawach skarżącego.

2.5. Zakwestionowanemu w skardze przepisowi skarżący zarzucił naruszenie prawa do równego traktowania obywateli – znajdujących się w tej samej sytuacji faktycznej i prawnej – w zakresie prawa do zabezpieczenia społecznego w razie niezdolności do pracy ze względu na inwalidztwo oraz zasady sprawiedliwości społecznej (art. 67 ust. 1 w związku z art. 32 ust. 1 i art. 2 Konstytucji).

2.6. Skarżący wskazał, w jaki sposób – jego zdaniem – zakwestionowany w skardze przepis narusza powyższe prawa. Stwierdził, że zaskarżony przepis nie przyznaje mu – żołnierzowi zawodowemu zwolnionemu ze służby przed 1 lipca 2004 r. – prawa do świadczenia w postaci odprawy mieszkaniowej, podczas gdy nabył on w 2016 r. prawo do renty inwalidzkiej z mocą wsteczną od 2010 r. Skarżący wskazuje na podmioty podobne (znajdujące się w relewantnie tożsamej i zbliżonej sytuacji faktycznej), które uprawnione są do tejże odprawy. Zdaniem skarżącego jest on w zakresie relewantnym w sytuacji tożsamej, jak żołnierz zawodowy służby wojskowej, który zostałby z niej zwolniony rozkazem w 2009 r. i uzyskałby decyzję o nabyciu prawa do renty inwalidzkiej w 2010 r., a któremu już przysługuje odprawa mieszkaniowa.

3. W związku z powyższym i zważywszy na to, że sformułowane przez skarżącego zarzuty nie są oczywiście bezzasadne, Trybunał Konstytucyjny – na podstawie art. 61 ust. 2 u.o.t.p.TK – postanowił nadać skardze konstytucyjnej dalszy bieg.